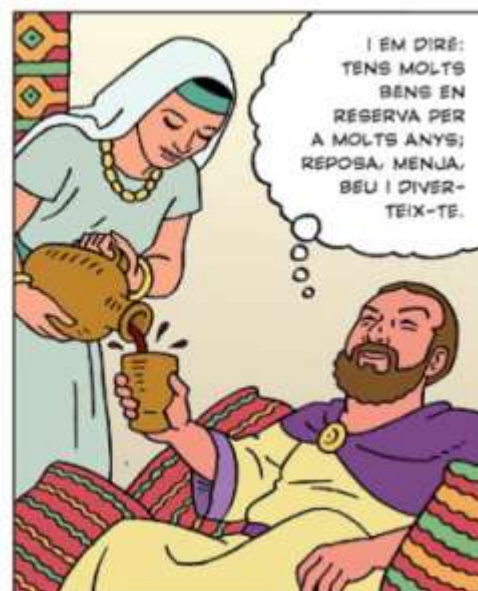

LLUC 12,16-21

Jesús explicà una paràbola a la gent: “A un home ric, la terra li va donar molt. Ell rumiava: “Què faré, si no tinc on guardar la meva collita?” I es va dir: “Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans i hi guardaré tot el meu gra i els meus béns. Llavors em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te.” Però Déu li digué: “Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?” Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu.”

UN HOME VA DEMANAR A JESÚS QUE ORDENÉS AL SEU GERMÀ que es partís amb ell l'herència. Jesús li va respondre que allò no era cosa seva, però que anés amb compte amb l'ambició de riquesa. I per aclarir-li els perills de les riqueses li va explicar aquesta paràbola.

El protagonista no ha obtingut la riquesa amb el seu esforç, ha estat la terra que li ha donat una gran collita. Així és també en la nostra vida: tot el que tenim ho hem rebut de Déu; fins i tot allò que hem guanyat amb el nostre esforç, ho tenim gràcies als talents que Déu ens ha donat.

L'home ha acumulat riqueses i les vol fer servir per viure sense treballar, per divertir-se i per no haver-se de preocupar pel futur. Posa tota la seva confiança en les riqueses. Per això Déu mateix li diu: "Insensat, avui mateix moriràs i què en faràs de tot això que has acumulat?"

Déu ens ha fet administradors de tot el que hem rebut. I Jesús ens demana que no ho acumulem, sinó que ho fem servir per ajudar els altres. Si ho fem generosament, serem rics davant de Déu i ell mateix vetllarà per les nostres necessitats i ens farà passar totes les preocupacions.

Tot allò que donem als qui ho necessiten es converteix en riqueses en el cel, mentre que dels tresors que acumulem per a nosaltres mateixos, n'hauem de donar comptes a Déu quan morim. Per ser perfectes, hauríem de morir completament pobres!

Els qui sou nens, mireu de recordar aquesta paràbola quan us feu grans. Quan ens convertim en persones grans volem ser rics com l'home d'aquesta paràbola. Hem inventat moltes excuses per no desprendre'ns dels diners: la seguretat dels nostres fills, els riscos financers, la jubilació... Guardeu bé aquesta paràbola al vostre cor, potser la necessitareu per salvar la persona gran en la que el món us voldrà convertir.

